

הצדיק ממרוקו

אחת מדמויות הזוהר של העיר מראקש בדור האחרון, היה רבי פנחס כליפא הכהן אזולג, שנמנה על צאצאיו של ר' דוד בן ברוך זצ"ל, ונודע בכל האזור כצדיק נשגב. סיפורי מופת רבים סבבו סביב אישיותו המיוחדת של ר' פנחס, ובני מראקש היו מושחחים אודותיו בהערצה גלויה.

ר' פנחס היה בידידות קרובה מאד עם ר' חיים פינטו הקטן זצ"ל, ומדי שנה בשנה בעת שנסע להילולת זקנו ר' דוד בן ברוך, היה עובר בדרכו במוגאדור, ומתארח בבית ר' חיים. ר' חיים היה מכין לכבודו סעודה מיוחדת, ויחדיו היו סועדים וממתיקים סוד בשיחת תלמידי הכמים שעה ארוכה. כל אחד מהם החזיק בביתו קופת צדקה עבור חברו, וכשהיו נפגשים היו מחליפים ביניהם את הקופות, כאשר כל אחד מאחל לחברו: יהי רצון שזכות אבותי תגן גם עליך, וזכות אבותיך תגן גם עלי.

כשהגיע ר' פנחס למוגאדור, סבבו אותו אנשי העיר, והפצירו בו שיסעד

עימם. "חוששני מהקפדתו של ר' חיים" – השיב ר' פנחס. "כל שנה ושנה צדיק זה עורך סעודה מיוחדת לכבודי ואנו סועדים יחדיו, בודאי גם השנה הכין, ואיך אתן לו להמתין לי עד בוש, ועוד לבסוף תהא כל טרחתו בסעודה לריק" – טען. "אה שטויות!" – הגיבו הסובבים, "ר' חיים הוא ארך אפים מאין כמוהו, מעולם לא הקפיד על שום בריה, אפילו קפידה קלה, ובודאי לא יקפיד על רע וידיד כמוך" – סיימו להרגיעו. ר' פנחס ניסה להמשיך ולהתווכח, אך לבסוף, חזקו עליו הפצרותיו של אחד מעשירי העיר שנכח במקום, וביקש להתכבד בביקורו של ר' פנחס בביתו, ור' פנחס נענה להזמנתו. העשיר ששמח על הכבוד שנפל בחלקו, הכין מיד סעודה כיד המלך, וכך היסב ר' פנחס עם אנשי העיר עד שעת הלילה מאוחרת, סעד עימם, ותוך כדי סעודה שוחח בדברי תורה ובמעלת הצדיקים.

בינתיים, ישב ר' חיים בביתו, והמתין ללידו. על הכירה עמדו כבר הקדירות אותם הכין, לאחר ששחט עוף מיוחד לכבודו, טרח להכשירו, ועמל בהכנתו ובהכנת שאר צרכי הסעודה. משעברה שעה ארוכה ובוש לבוא, החל לחשוש שמא ארע לו איזה מקרה לא טוב, וכך המתין והמתין, עד שנואש.

למחרת, השכם בבוקר קם ר' פנחס, ותיכף לאחר תפילת שחרית, פנה למקום חנית האוטובוס שהיה אמור להסיע להילולת ר' דוד בן ברוך אותו ואת אנשי העיר שחפצו להשתתף בהילולא. האוטובוס עמד ברחבה לא הרחק מבית הקברות העירוני, והמתין לבאים. כשנאספו הנוסעים, עלו לאוטובוס, התיישבו על מקומותיהם, וביקשו להתחיל בנסיעה. לאכזבתם

שוב פעם התודעת לי סיפור:
התפללתי במיאמי בבית המדרש של חב"ד בסורפסייד פלארידא, והנה אני רואה בן אדם שאיני מכירו. אני נותן לו שלום, והוא מחזיר לי שלום.
אני שואל אותו מאין אתה בא? הוא עונה לי מספרד.
שאלתי אותו – כמה בתי מדרשות וישיבות יש שם? כמה יהודים? וכו' והוא עונה לי.
אמרתי לו: 'תשמע, ידידי! אני הוצאתי לאור הרבה ספרים ב"ה, ואני יכול לתת לך בחינם אפילו בסכום של עשרות אלפים דולרים, כמה עותקים שאתה מעוניין לצורך הפצת ספרים אלו בספרד.
הוא עונה לי מיד: 'אני רוצה לדבר אתך דחוף,

דווקא באוטובוס, על אף שכל בני משפחתי אמרו לי שלא כדאי לנסוע באוטובוס [אני בעצמי לא ידעתי את הסיבה שהניאה אותי לכך]. נסעתי למנהטן לפארט טוטארעטי'. עליתי לאוטובוס, והאוטובוס היה ריק מנוסעים, אני הייתי האיש היחיד שנסעתי בו.
ישבתי במושב הקדמי. כשהאוטובוס התחיל לנסוע דפק יהודי בדלת האוטובוס. הנהג פותח לו את הדלת, והוא עולה על האוטובוס ויושב על ידי. אני מברכו בברכת שלום עליכם, ושואל אותו מאין הוא? ועונה לי שהוא ממרוקו. אמרתי לו, אני הוצאתי לאור הרבה ספרים ואני מחלק בחינם לכל מיני מקומות בעולם.

